

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Subdelegación del Gobierno en Guipuzkoa – Extranjeria

Tožena stranka: Samir Zaizoune

Izrek

Direktivo 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav, zlasti njena člena 6(1) in 8(1) v povezavi s členom 4(2) in (3), je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari in ki v primeru nezakonitega prebivanja državljanov tretjih držav na ozemlju te države določa, da se glede na okoliščine naloži bodisi globa bodisi odstranitev, pri čemer se ukrepa medsebojno izključujeta.

(¹) UL C 93, 29.3.2014.

Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 23. aprila 2015 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Tribunal de grande instance de Nîmes – Francija) – Jean-Claude Van Hove/CNP Assurances SA

(Zadeva C-96/14) (¹)

(Predhodno odločanje — Direktiva 93/13/EGS — Nepošteni pogoji — Zavarovalna pogodba — Člen 4 (2) — Presoja nepoštenosti pogodbenih pogojev — Izključitev pogojev, ki se nanašajo na glavni predmet pogodbe — Pogoj za jamčenje kritja obrokov pogodbe o nepremičninskem posojilu — Popolna nezmožnost za delo posojiljemalca — Nepriznanje tega jamstva v primeru ugotovljene zmožnosti opravljanja plačane ali neplačane dejavnosti)

(2015/C 205/12)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Tribunal de grande instance de Nîmes

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Jean-Claude Van Hove

Tožena stranka: CNP Assurances SA

Izrek

Člen 4(2) Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah je treba razlagati tako, da pomeni pogoj, določen v zavarovalni pogodbi in katerega namen je jamstvo kritja obrokov, dolgovanih posojilodajalcu, v primeru popolne nezmožnosti za delo posojiljemalca, izjemo, določeno v tem členu, le če predložitveno sodišče ugotovi:

— prvič, da ta pogoj glede na naravo, splošno sistematiko in določbe pogodbenega okvira, v katerega je umeščen, ter glede na pravne in dejanske okoliščine opredeljuje glavni element navedenega okvira, ki kot tak določa njegove bistvene značilnosti, in

— drugič, da je navedeni pogoj oblikovan jasno in razumljivo, torej da za potrošnika ni le slovnično razumljiv, ampak da sta v pogodbi tudi pregledno razložena mehanizem, v katerega spada zadevni pogoj, ter povezava med tem mehanizmom in mehanizmom, določenim z drugimi pogoji, tako da lahko ta potrošnik na podlagi natančnih in razumljivih meril presodi, kakšne so ekonomske posledice, ki iz tega izhajajo zanj.

(¹) UL C 142, 12.5.2014.

Sodba Sodišča (šesti senat) z dne 23. aprila 2015 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Varhoven administrativen sad – Bolgarija) – GST – Sarviz AG Germania proti Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika“ Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Zadeva C-111/14) (¹)

(Skupni sistem davka na dodano vrednost — Direktiva 2006/112/ES — Načelo davčne nevtralnosti — Oseba, ki je dolžna plačati DDV — Zmotno plačilo DDV, ki ga opravi prejemnik — Zavezanost izvajalca storitev za plačilo DDV — Zavrnitev odobritve vračila DDV izvajalcu storitve)

(2015/C 205/13)

Jezik postopka: bolgarščina

Predložitevno sodišče

Varhoven administrativen sad

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: GST – Sarviz AG Germania

Tožena stranka: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika“ Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Izrek

1. Člen 193 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2010/88/EU z dne 7. decembra 2010, je treba razlagati tako, da je davek na dodano vrednost dolžan plačati le davčni zavezanec, ki opravlja storitev, kadar je bila ta storitev opravljena prek stalne poslovne enote s sedežem v državi članici, v kateri je ta davek dolgovan.
2. Člen 194 Direktive 2006/112, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2010/88, je treba razlagati tako, da davčni upravi države članice ne dopušča, da za osebo, ki je dolžna plačati davek na dodano vrednost šteje prejemnika storitve, ki jo izvajalec opravi prek stalne poslovne enote, kadar imata tako izvajalec kot prejemnik teh storitev sedež na ozemlju iste države članice, tudi če je ta prejemnik ta davek že plačal na podlagi zmotne domneve, da navedeni izvajalec v tej državi ni imel stalne poslovne enote.
3. Načelo nevtralnosti davka na dodano vrednost je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, ki davčni upravi dovoljuje, da izvajalcu storitev zavrne vračilo tega davka, ki ga je plačal, če se prejemniku teh storitev, ki je prav tako plačal navedeni davek za iste storitve, zavrne pravica do njegovega odbitka iz razloga, da ni razpolagal z ustreznim finančnim dokumentom, ker nacionalna zakonodaja ne dopušča poprave davčnih dokumentov, kadar že obstaja dokončna odmerna odločba.

(¹) UL C 142, 12.5.2014.